

Sygn. akt V CNP 71/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie ze skargi Z. M.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 29 czerwca 2012 r.,

sygn. akt II Cz 1017/12

w sprawie z wniosku wierzyciela Z. M.

przeciwko małżonce dłużnika B. K.

o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko małżonkowi dłużnika

S. K.,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2015 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 18 kwietnia 2012 r. oddalony został wniosek wierzyciela o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu stanowiącemu wyrok zaoczny wydany w dniu 30 listopada 2011 r. przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia we Wrocławiu przeciwko małżonce dłużnika B. K..

Zażalenie wierzyciela oddalone zostało postanowieniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 29 czerwca 2012 r., które zaskarżył on skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a w wyjątkowych wypadkach, określonych w art. 424¹ § 2, także od prawomocnego orzeczenia sądu pierwszej instancji. W obu zatem wypadkach przedmiotem zaskarżenia może być prawomocne orzeczenie kończące postępowanie w sprawie.

Jednolicie przyjmowane jest w orzecznictwie sądowym, że do orzeczeń kończących postępowanie w sprawie należy wyrok oraz postanowienie co do istoty wydane w postępowaniu nieprocesowym. Pojęcie "postanowienie kończące postępowanie w sprawie", używane niejednokrotnie w kodeksie postępowania cywilnego, odnoszone jest w doktrynie i w judykaturze do takich postanowień, które przez uprawomocnienie się trwale zamykają drogę do rozstrzygnięcia sprawy co do istoty w danej instancji (por. np. uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 1998 r., III CZP 44/98, OSNC 1999, nr 5, poz. 87, z dnia 31 maja 2000 r., III ZP 1/00, OSNC 2001, nr 1, poz. 1 i z dnia 6 października 2000 r., III CZP 31/00, OSNC 2001, nr 2, poz. 22).

Należy jednak podkreślić, że pojęcie "postanowienie kończące postępowanie", z uwagi na użycie w art. 424¹ k.p.c. dopełnienia „w sprawie” świadczy wyraźnie o zamiarze ustawodawcy zawężenia go tylko do orzeczeń kończących postępowanie jako całość poddaną pod osąd, z wyłączeniem

orzeczeń incydentalnych, ubocznych. Z tych przyczyn nie mogą być zaliczone do tej kategorii orzeczenia, które zamykają tylko jakiś fragment sprawy lub jej boczny nurt, rozstrzygając kwestię wpadkową albo kończąc postępowanie pomocnicze, bądź czynności przygotowawcze.

Nadanie klauzuli wykonalności następuje w postępowaniu pomocniczym, toczącym się poza ramami sprawy głównej i tylko w celu jej uzupełnienia, należy zatem przyjąć, iż postanowienie w tym przedmiocie - nadające klauzulę lub odmawiające jej nadania - nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie. Takie stanowisko, akceptowane w niniejszej sprawie, wyrażone zostało także w innych orzeczeniach Sądu Najwyższego (por. postanowienia; z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16; z dnia 12 października 2006 r., I BU 5/06, niepubl.; z dnia 19 grudnia 2006 r., II CNP 112/06, niepubl.).

Z tych względów skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia od takiego postanowienia jest niedopuszczalna, co uzasadnia jej odrzucenie (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).